

คำนำ

คลื่นน้ำใจที่เอ่อท้น ๖ จังหวัดภาคใต้ หลัง
ประสบภัยสึนามิเมื่อปลายปี ๒๕๔๗ ได้ พิสูจน์ให้
เห็นว่า คนไทยยังมีความเอื้ออาทรต่อผู้ที่ทุกข์ยาก
อยู่มาก ขณะเดียวกันก็เชื่อว่า ถ้าคนไทยร่วมใจกัน
ทำความดีก็จะมีพลังอย่างมหาศาล

การทำความดีนั้นจัดว่าเป็นบุญอย่างหนึ่งใน
พุทธศาสนา นอกจากการให้ทานแล้วเรายังสามารถ
ทำบุญได้ด้วยการช่วยเหลือผู้อื่นหรือทำประโยชน์แก่
ส่วนรวม คนไทยนั้นนิยมทำบุญในวาระสำคัญของชีวิต
หรือในวันสำคัญทางศาสนา หากเรามาชักชวนกัน
ทำความดีให้แก่ส่วนรวมในโอกาสดังกล่าวนอกเหนือ
จากที่ทำตามประเพณีแล้ว จะเกิดประโยชน์อย่าง
มหาศาลแก่บ้านเมือง หลายหน่วยงานจึงได้ร่วมกันจัด
กิจกรรม “ตลาดทำบุญ ปี ๒ : จิตอาสาปันศรัทธาและ
อาหาร” ภายใต้ชุดโครงการอาสาเพื่อในหลวงขึ้น เพื่อ
เชิญชวนผู้มีน้ำใจมาร่วมกันทำความดีให้แก่ส่วนรวม
พร้อมๆ กับการลดละสิ่งที่เป็นโทษต่อตนเอง

ความดีนั้นเปรียบเสมือนดอกไม้ในจิตใจของเรา
หากเราทำความดีคนเดียว ดอกไม้ก็เพียงแต่บานในใจเรา
แต่เมื่อใดก็ตามที่เราพร้อมใจกันทำความดี ก็เท่ากับว่า
ดอกไม้ได้บานสะพรั่งไปทั่วประเทศ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
เมื่อถึงเวลานั้น โลกและชีวิตจะสวยงามงดงามเพียงใด

ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนช่วยให้เกิดหนังสือ
เล่มนี้ขึ้น ทั้งด้วยการให้ข้อมูล การจัดทำรูปเล่ม และ
การจัดพิมพ์

พระไพศาล วิสาโล

สารบัญ

เมื่อดอกไม้บานระพรั่งทั้งแผ่นดิน ๔

- โลกสดใสเพราะหัวใจ ๔
- ความดีที่รอโอกาสเปล่งประกาย ๘
- จิตอาสาเพื่อโลกน่าอยู่ ๑๓
- ทำดีโดยไม่ทุกข์ ๒๒
- สุขใจแม้ไม่มีใครรู้จัก ๒๖

กระต๊อใจให้ความดีระพรั่ง ๓๐

- น้ำใจมากมีที่สิ้นนามิ ๓๐
- คลื่นอาสาสมัคร ๓๒
- คลื่นแห่งความหวังและกำลังใจ
- เอื้อเพื่อเลือกงานแบ่งบานจิตอาสา ๓๔
- กะเทาะเปลือกใจ ให้ความดีผลิบาน ๓๗

อาสาสมัครบนแผ่นดินทาง ๔๐

แห่งความใจเมตตา ๔๐

- เต็มชีวิตให้เต็มอ้อม ๔๑
- พลังใจจากการเป็นผู้ให้ ๔๓
- ยิงให้ก็ยิงได้ ๔๔
- สำนึกคู่ชีวิต ๔๖

คุณลักษณะที่ดีของคนอาสา

๔๘

- ทำงานอาสาสมัคร
ต้องเตรียมเผชิญอะไรบ้าง

๕๐

การเตรียมตัวก่อนอาสาสมัคร

๕๔

- การเตรียมความพร้อม
ด้านความคิดจิตใจ ๕๔
- การเตรียมความพร้อม
ด้านสุขภาพร่างกาย ๕๖
- การเตรียมอุปกรณ์
เครื่องใช้ที่จำเป็นต่างๆ ๕๘

ข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติ

๕๙

ระหว่งการเข้าร่วมกิจกรรม

- ควรปฏิบัติ (Do) ๕๙
- ไม่ควรปฏิบัติ (Don't) ๕๙

เมื่อดอกไม้ บานสะพรั่งทั่วแผ่นดิน

โลกสดใสเพราะหัวใจ

ณ มหาวิทยาลัยต่างจังหวัดแห่งหนึ่ง มี
สระน้ำซึ่งร่มรื่นและอากาศเย็นสบาย นักศึกษา
จึงนิยมมานั่งอ่านหนังสือและทำงานข้างๆ สระ
ตลอดทั้งวัน แต่ต่อมาน้ำก็เริ่มเน่า ปลาใน
สระทยอยกันตายวันละนับสิบตัว ส่งกลิ่น
ตลบอบอวลไปทั่วบริเวณ นักศึกษาหลายคน
โยกย้ายไปหาทำเลใหม่แทน แต่ก็ยังมีบางคนที่
ยังทนสูดกลิ่นปลาเน่าเพราะไม่มีที่อื่นจะไป

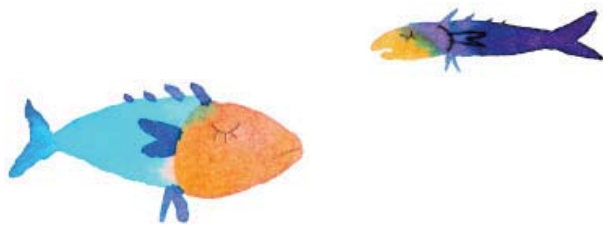

ผ่านไปหลายวัน ปลาก็ตายมากขึ้น กลิ่นก็แรงขึ้น โดยไม่มีวิแววว่าเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัย จะแก้ไขเรื่องนี้แต่อย่างใด แต่แล้วเช้าวันหนึ่ง ก็มีชายผู้หนึ่งขนเอาถุงดำและกระชอนใหญ่ มาตักปลาเน่า ทั้งๆ ที่กลิ่นเน่าเหม็นแรงมาก และปลาจำนวนมากก็เน่าเฟะดูไม่ได้ แต่เขา ไม่มีที่ทิ้งขยะ นักศึกษาที่นั่งข้างสระประจำ สังเกตว่า เขามาตักปลาเน่าทุกวัน แล้วก็ขนไป ผังหรือไม่ก็เอาเข้าเตาเผาขยะที่คณะ นักศึกษา ผู้หนึ่งอดสงสัยไม่ได้ จึงถามเขาถึงสาเหตุที่ ทำเช่นนั้น

ชายผู้นั้นอธิบายว่า ที่มาตักปลาเน่านั้น ไม่มีใครบังคับหรือได้ผลตอบแทน เพียงแต่ อยากให้ “น้องๆ” มานั่งอ่านหนังสือและทำงาน อย่างสบายใจ ไม่มีกลิ่นอะไรมากวนใจ แต่นั่น ไม่ใช่เหตุผลเดียว เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ

“ปลาที่เขาตายไปทุกวันๆ นี้ เขาก็เป็นเพื่อนร่วมโลกของเรา ขนาดบางคนที่ไม่ค่อยทำประโยชน์ให้กับสังคม แถมทำแต่ความเดือดร้อน เวลาเขาตายลงไป ยังมีคนอุทิศสัจจิตมาบ่นกิจศพให้ ไม่มีใครทิ้งให้เน่าเหม็น แล้วนี่นับประสาอะไรกับปลาที่ไม่เคยมีพิษสงอะไรกับใคร มีแต่จะอุทิศเลือดเนื้อเป็นอาหารให้แก่มนุษย์ แล้วนี่เราจะช่วยเก็บซากศพของเขาหน่อยไม่ได้เชียวหรือ”

ชายผู้นั้นได้นำบรรยากาศอันงดงามน่าชื่นชมกลับมาสู่สระน้ำแห่งนั้นอีกครั้งหนึ่ง วันนี้นักศึกษาใหม่จำนวนมากที่มานั่งพักผ่อนบนเก้าอี้หินข้างสระ น้อยคนที่รู้ว่า ครั้งหนึ่งสระแห่งนั้นเคยตลอบอวลด้วยกลิ่นเหม็นเน่า สิ่งที่เขาเหล่านั้นสัมผัสมีแต่ความรุ่มร้อนเย็นสบายราวกับว่าเป็นเขื่อนนั้นมาชั่วนาตาปี

ใช่หรือไม่ว่า โลกของเราก็เป็นเช่นสระน้ำ
แห่งนั้น ที่โลกเรายังน่าอยู่ (หรือไม่เลวร้าย
ไปกว่านี้) ก็เพราะมีบุคคลอย่างชายผู้นั้น
ทำงานอย่างเจียวๆ อยู่เบื้องหลังเป็นจำนวนมาก

แรงจูงใจของเขาเหล่านั้น ไม่ได้สลับซับซ้อน
อะไร เขาเพียงแต่นึกถึงคนอื่น อยากให้ผู้อื่น
มีความสุข ที่สำคัญก็คือ เขาไม่ได้แค่ “อยาก”
เท่านั้น แต่เขายังลงมือทำด้วยตัวเอง

โลกไม่ได้งดงามเพราะดอกไม้หลากสีส้น
เท่านั้น แต่ยังคงงามเพราะน้ำใจของผู้คนหลากวัย
หลากความคิดที่ไม่ยอมนิ่งดูตายกับโลก

อันที่จริงน้ำใจของคนเหล่านี้ไม่ได้พร่างพรอม
ให้โลกสดใสเท่านั้น แต่ยังขโลมใจของเราให้
สดชื่นและมีความหวังในชีวิต เพียงแค่ได้ยิน
เรื่องราวของชายผู้เก็บปลาเน่า หรือได้เห็น
หญิงสาวจูงคนตาบอดข้ามถนน รอยยิ้มก็
บังเกิดขึ้นที่หัวใจ

ความดีที่รอโอกาสเปล่งประกาย

คนเรานั้นโหยหาความดีงามไม่น้อยไปกว่าน้ำ อากาศ และอาหาร ทั้งนี้เพราะในส่วนลึกแห่งจิตใจของทุกคนล้วนต้องการความดีงามเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง แม้ว่าความสนุกสนานตื่นเต้นจะมีเสน่ห์ดึงดูดใจ แต่ในยามที่จิตนิ่งสงบ ปลอดจากสิ่งเร้า ความรู้สึกดีมีค่าเมื่อได้ฟังเรื่องราวดีๆ ของผู้อื่น กลับทำให้เราเป็นสุขได้มากกว่า

แม่ค เป็นเด็กอายุ ๗ ขวบ ตอนเย็นหลังเลิกเรียนเขาจะไปเล่นกับเพื่อนๆ ที่โรงเรียนซึ่งอยู่ใกล้บ้าน เพื่อนคนหนึ่งของแม่คชื่อเก่ง เป็นลูกภารโรง พ่อของเขาเป็นคนดีและบางครั้งก็ตีลูก

วันหนึ่งแม่คิงมาหาแม่แล้วบอกว่า “แม่ๆ แม่คิงขอ ๑๐ บาท” แม่ถามเหตุผล ก็ได้คำตอบว่า “จะเอาไปให้แก๊งครับ” เมื่อแม่ถามต่อ แม่คิงก็อธิบายว่า “แก๊งทำเงินหาย ๑๐ บาทครับ”

แม่ซักถามว่าไปทำเงินของแก๊งหายหรือเปล่า แม่คิงตอบว่าเปล่า แม่จึงไม่ยอมให้เพราะเกรงว่าต่อไปถ้าแก๊งทำเงินหายอีกแม่คิงก็ต้องมาขอเงินจากแม่เพื่อเอาไปให้เขาอีกไม่รู้จบ แต่แม่คิงก็ยังรีบเร็ว สุดท้ายก็ตัดใจพูดว่า “แม่คิงขอครั้งสุดท้ายครับแม่ พรุ่งนี้แม่ไม่ต้องเอาตั้งค์ให้แม่คิงก็ได้ หักค่าขนมของแม่คิงก็ได้ แม่คิงส่งสารแก๊ง ถ้าแก๊งไม่เจอตั้งค์ พ่อของแก๊งจะตีแก๊งครับ ให้ตั้งค์แม่คิงหน่อย แม่คิงจะเอาไปให้แก๊ง”

ถึงไม่ใช่แม่ของแม่ก็ เราเองก็คงอดซาบซึ้ง
ในน้ำใจของแม่ไม่ได้ เรื่องราวดีๆ อย่างนี้
นอกจากทำให้เรามีความสุขแล้ว ยังสามารถ
กระตุ้นเร้าพลังบางอย่างในใจของเรา จนทำให้
เราอยากทำความดีด้วย นั่นก็เพราะเราทุกคน
มีความดีอยู่ในจิตใจด้วยกันทั้งนั้น ความดีใน
จิตใจสถิตอยู่กับมนุษย์ทุกคนมาตั้งแต่เล็ก
(หรืออาจตั้งแต่เกิด) ดังแม่ก็เป็นตัวอย่างชัดเจน
ความดีที่สถิตกลางใจนี้แหละ ที่ทำให้เราโยเยหา
ความดี เป็นสุขเมื่อได้ยินเรื่องราวดีๆ ของผู้คน
และทำให้เราอยากทำความดี ทั้งหมดนี้ช่วยให้
ความดีในจิตใจของเราเบ่งบาน ทำให้ชีวิต
งดงาม และทำให้โลกงดงามด้วย

ไม่ว่าเราจะเป็นใคร ก็ไม่อาจปฏิเสธความ
ดี ที่สถิตอยู่กลางใจของเราได้ นี่คือธรรมชาติ
อย่างหนึ่งของตัวเราที่อยู่คู่เคียงความเห็นแก่ตัว
ไม่ว่าเราจะนึกถึงตัวเองแค่ไหน เราก็ไม่อาจ
ละเลยความดีดังกล่าวได้ จะเสพสุขใส่ตัว
เพียงใด ในส่วนลึกก็ยังอยากทำความดี
เพราะความดีกลางใจเรานั้นเปรียบเสมือน
เมล็ดพันธุ์ ที่ปรารถนาจะแตกยอดออกเป็น
ต้นกล้า และรอวันเติบโตเป็นไม้ใหญ่

การปฏิเสธที่จะทำความดีก็คือการสกัดกั้น
มิให้เมล็ดพันธุ์นั้นเติบโต แต่ไม่มีใครที่จะทำ
เช่นนั้นได้สำเร็จ และไม่มีใครเป็นสุขที่ได้ทำ
เช่นนั้น

แม้แต่คนที่เลวร้ายอย่างมหันต์ก็ยัง
อยากทำความดี อย่างน้อยก็ในบั้นปลาย
ของชีวิต ทั่วโลกรู้จักดาร์ธ เวเดอร์ ในฐานะ
วายร้ายอำมหิตจากหนังชุดสตาร์วอร์ส (Star
Wars) แต่เขาหาได้มีจิตใจดำมืดไปเสียทั้งหมดไม่
อย่างน้อยเขาก็ตัดสินใจทำความดีครั้งสำคัญ
ก่อนจะตาย

เป็นความดีหรือโอกาสเปล่งประกายมา
ช้านาน ความดีดังกล่าวมีอนุภาพจนสุดที่
กิเลสจะต้านทานได้ก็เพราะได้พลังจากความดี
ของลูก สกายวอล์คเกอร์ ผู้เป็นลูกของเขา
นั่นเอง

ความดีนั้นมีพลังส่ง
ถึงกัน ความดีของคนที่เรา
ได้พบเรื่องราวดีๆ ที่เราได้ยิน
ทำให้เมล็ดพันธุ์แห่งความดีแตกยอดเป็นต้นกล้า
และทำให้ต้นกล้าแห่งความดีเติบโตเป็นไม้ใหญ่
ที่แผ่กิ่งก้านสาขาให้ร่มเงาแก่สรรพสัตว์และ
เป็นที่พึ่งพาของสรรพชีวิต

ความดีงามทำให้ชีวิตพัฒนาอย่างไม่มีการ
ถดถอยภายในเบ่งบานอย่างไม่มีประมาณ
และทำให้สัมผัสกับความสุขอย่างลึกซึ้ง

ความสุขไม่ได้เกิดจากการเสพหรือเอา
เข้าตัวเท่านั้น ความเอื้อเฟื้อเกื้อกูลหรือการให้
ก็เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขอย่างหนึ่ง สุขเพราะ
เห็นผู้ทุกข์ยากได้กลับยิ้มแย้ม เห็นโลกที่หดหู่
แห่งแล้งกลับสดใสสวยงาม สุขเพราะได้ทำสิ่ง
ที่มีความหมายต่อชีวิต และดังนั้นจึงทำให้ชีวิต
มีความหมายยิ่งกว่าเดิม ที่ล้ำค่าไม่น้อยกว่ากัน
ก็คือ สุขเพราะได้ตอบแทนโลก

ต้นไม้ไม่เคยล้มเลที่จะทิ้งกิ่งใบเพื่อเป็น
ปุ๋ยแก่ผืนดิน ทั้งนี้ก็เพราะต้นไม้สำนึกใน

บุญคุณของแผ่นดินที่เคยให้ปุ๋ยหล่อเลี้ยงแต่ครั้ง
ยังเป็นต้นกล้า ต้นไม้ยังมีความสุขที่คายน้ำ
คืนสู่ฟ้า เพื่อขอบคุณที่ฟ้าได้โปรยฝนให้แก่
ต้นไม้จนเติบโตใหญ่ วันนี้ต้นกล้าในใจเราอาจ
กำลังอัดแน่นด้วยความปรารถนาที่จะตอบแทน
โลกอยู่ก็ได้ อย่าเหยยเมยความปรารถนาดังกล่าว
อย่าปล่อยให้โอกาสดังกล่าวผ่านเลยไป

จิตอาสาเพื่อโลกาเวอยู่

ทุกคืนหลังจากทำการบ้านเสร็จ **แก้วใจ**
เด็กหญิงวัย ๑๔ จะออกรถไปกับพ่อแม่ เพื่อ
ตระเวนไปตามจุดที่ประสบอุบัติเหตุ เธอเป็น
อาสาสมัครอายุน้อยที่สุดของมูลนิธิปอเต็กตึ๊ง
หน้าที่หลักของเธอคือ คอยช่วยเหลือของให้พ่อแม่
แม่ และจดรายละเอียดของผู้ประสบเหตุ
บางครั้งก็ช่วยยกคนเจ็บ เซ็ดเลือด

เธอเล่าว่าตอนที่ทำงานครั้งแรกเมื่ออายุ
๑๑ ปีนั้นรู้สึกกลัวมาก แต่ตอนหลังรู้สึกดีใจ

ที่ได้ช่วยคน หลายคนรอดชีวิตได้เพราะเธอ
ช่วยพาส่งโรงพยาบาลได้ทันเวลาที่

วัลลภ เป็นนักวิเคราะห์หุ้นในตลาด
หลักทรัพย์แห่งประเทศไทย แต่เมื่อมีเวลาว่าง
เขาจะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงจัดกีฬาต้านยาเสพติด
ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่จังหวัดปทุมธานี ระยะเวลา
แรกๆ ไม่ค่อยมีใครร่วมมือ แต่ต่อ后有
หลายสิบชุมชนมาส่งทีมฟุตบอลมาร่วมงาน
โดยไม่มีภารกิจกินเหล้าหรือสูบบุหรี่ในงานเลย
นอกจากนั้นเขายังชักชวนเพื่อนๆ ไปสร้าง
สาธารณประโยชน์ให้แก่วัดและชุมชนใน
ต่างจังหวัดเสมอ

ทุกวันนี้ก่อนและหลังเวลางาน **ดต.วิชัย** จะขี่มอเตอร์ไซด์ชนกล้าไม้ไปปลูกตามข้างถนนลานวัด ป่าช้า และที่สาธารณะ ๑๘ ปีแล้วที่เขาทำเช่นนี้เป็นกิจวัตร ผลก็คือต้นไม้รวม ๒ ล้านต้นที่เขาปลูกได้เปลี่ยนเอาเกอปรางค์กูจังหวัดศรีสะเกษ จากที่เคยเป็นดินแดนแห่งแล้งกันดาร ให้กลับกลายเป็นอำเภอที่เขียวขจีด้วยต้นไม้มานานานชนิด

แรกๆ ชาวบ้านหัวเราะเยาะเขา หาว่าเป็นคนลืมนิด แต่วันนี้เขากลายเป็นนักปลูกต้นไม้ที่ทั่วทั้งประเทศรู้จัก

หมอสุรินทร์ เป็นอาจารย์แพทย์และผู้เชี่ยวชาญด้านกระดูกของโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ หาดใหญ่ แต่แทนที่จะไปเปิดคลินิกส่วนตัว กลับใช้เวลาว่างส่งเสริมให้ผู้คนหมั่นออกกำลังกาย

เขาได้จัดตั้งกลุ่มออกกำลังกายทุกวันเสาร์ อาทิตย์ และวันหยุดราชการ บางช่วงก็ชักชวน สมาชิกเดินขึ้นเขาหรือไปพักผ่อนในป่า เวลา มีคนไข้มาหา หมอสุรินทร์จะไม่นิยมจ่ายยา แต่แนะนำให้บริหารร่างกายแทน

คนเรามักจะทำความดีก็ต่อเมื่อมีเหตุ เฉพาะหน้าเกิดขึ้น เช่น เห็นคนเป็นลมอยู่ บนถนน เห็นเงินตกอยู่ข้างหน้า

แต่ความจริงแล้วโอกาสที่จะทำความดี มีอยู่ตลอดเวลา แม้จะไม่ได้อยู่ใกล้ตัว แต่ถ้าก้าวออกจากจุดที่ยืนอยู่ก็จะพบมากมาย สิ่งแวดล้อมที่กำลังถูกทำลาย เด็กที่กำลังไร้ ไร้หลักแหล่ง วัยรุ่นที่กำลังตกเป็นทาส ยาเสพติด ผู้หญิงที่ถูกทารุณ ชาวบ้านที่ ประสบหันทภัย สัตว์พิการที่ไร้คนเหลียวแล ฯลฯ ทั้งหมดนี้กำลังต้องการความช่วยเหลือ จากเราทุกคน

แก้วใจ, วัลลภ, ดต.วิชัย และ หมอสุรินทร์

เป็นตัวอย่างอันน้อยนิดของผู้คนที่อาสาตัวช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และทำโลกให้น่าอยู่มากขึ้น พวกเขาใช้ชีวิตเหมือนคนทั่วไปในสังคม แต่เมื่อใดที่มีเวลาว่างก็ไม่รีรอที่จะทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม และเมื่อได้ลงมือทำแล้วก็รักที่จะทำต่อไปเรื่อยๆ

พวกเขาเหล่านี้ต่างกันทั้งโดยอายุ เพศ วัย อาชีพ แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ มี “จิตอาสา” ได้แก่จิตที่พร้อมจะสละเวลา แรงกาย และสติปัญญาเพื่อสาธารณประโยชน์ เป็นจิตที่ไม่เห็นด้วยเมื่อพบเห็นปัญหาหรือความทุกข์ยากเกิดขึ้นกับผู้คน เป็นจิตที่มีความสุขเมื่อได้ทำความดีและเห็นน้ำตาเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม เป็นจิตที่เปี่ยมด้วย “บุญ” คือความสงบเย็น และพลังแห่งความดี

อันที่จริง จิตอาสา นั้นมีอยู่ในทุกคน อยู่แล้ว เพราะทุกคนล้วนมีความปรารถนา ที่จะทำความดี แต่บางครั้งความดีนั้นอาจถูก สกัดกั้นด้วย “ความกลัว” ช่น กลัวว่าจะทำ ไม่ได้ กลัวคนหัวเราะเยาะ กลัวพ่อแม่ไม่เข้าใจ หรือกลัวว่าจะทำมาหากินผู้อื่นไม่ได้ แต่ถ้า คนเรายอมให้ความกลัวครอบงำ ก็จะไม่มัน เติบโตหรือก้าวสู่ชีวิตใหม่ได้

เคยเห็นช้างตัวใหญ่ ที่ถูกล่ามด้วยเชือก เส้นเล็กๆ ไหม? มันถูกล่ามด้วยเชือกเส้นนั้น มาตั้งแต่เล็ก ตอนนั้นเชือกเส้นนั้นแข็งแรง เกินกว่าที่มันจะดึงให้ขาดได้ ความรู้สึกที่ไม่มี มันดึงเชือกขาดได้ประทับแน่นในใจช้างมาโดย ตลอด

ทั้งๆ ที่บัดนี้ช้างเติบโตและมีพลังกำลัง เกินกว่าเชือกจะรั้งไว้ได้ แต่ความรู้สึกดังกล่าว ก็ยังคงอยู่ ช้างจึงยอมให้เชือกเส้นเล็กๆ นั้น ล่ามตัวเองไว้

ใช่หรือไม่ว่าความกลัวในใจเราก็ดูจเดียวกับเชือกเส้นเล็กๆ นั้น มันคอยรัดเราเอาไว้จากอิสรภาพในโลกกว้าง อิสรภาพที่จะใช้ศักยภาพของเราอย่างเต็มที่เพื่อเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์และสร้างสรรค์โลกให้งดงาม

จิตอาสาของคนไทยได้เคยแสดงพลังอันยิ่งใหญ่มาแล้วเมื่อเกิดมหันตภัยสึนามิที่ภาคใต้

ผู้คนทุกเพศทุกวัยไม่เว้นแม้แต่เด็กและวัยรุ่นจำนวนมากได้ลงไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยหลายคนได้เข้าไปช่วยกู้ศพ พลิกศพ และทำทุกอย่างเพื่อพาเขากลับบ้าน แม้ศพนั้นรื้อยนับพันนั้นจะเน่าเฟะและส่งกลิ่นเหม็นเพียงใด

ประสบการณ์เหล่านั้นแทบทุกคนไม่เคยปรารถนาจะเจอเจอหรือนึกว่าจะเข้าไปเกี่ยวข้องได้ แต่แล้วเขาก็พบว่าตนเองทำได้ เมื่อสถานการณ์เรียกร้อง ความดีที่มีอยู่ในใจ

ก็ไม่อาจทนนิ่งเฉยได้ หากลำแดงพลังออกมา
เป็นการเสียสละอันยิ่งใหญ่ ที่แม้แต่ตนเอง
ก็พิศวงว่าทำได้อย่างไร

ประสบการณ์ครั้งนั้นได้ทำให้หลายคน
ไม่เพียงค้นพบศักยภาพอันยิ่งใหญ่ภายใน
ตนเองเท่านั้น หากยังก้าวพ้นจากความกลัว
ลุ่มิติดีใหม่ขงชีวิต และค้นพบความสุขจาก
การเสียสละ หลายคนได้เติบโตขึ้นจากการทำ
สิ่งยากที่ไม่เคยทำมาก่อน แต่เราไม่จำเป็นต้องรอให้
มหันตภัยสึนามิเกิดขึ้นก่อนความดี
ถึงจะพรั่งพรูออกมาจากใจได้

ทุกวันนี้มีผู้ประสพภัยอีกมากมายที่รอคอย
ความช่วยเหลือจากเรา เพียงเปิดใจรับรู้ความ
ทุกข์ของเขาเหล่านั้น เราก็อาจสัมผัสถึงพลัง
บางอย่างในใจที่ขับเคลื่อนให้เราอยู่เฉยไม่ได้
แต่จะต้องทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อช่วยเขาเหล่านั้น
เท่าที่จะทำได้

